



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **S., spol. s r. o.**, zastoupeného JUDr. Vlastimilem Burešem, advokátem se sídlem Šance 13, 739 98 Mosty u Jablunkova, proti žalovanému: **Finančnímu ředitelství v Ostravě**, se sídlem Na Jízdárně 3, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 11. 2005, č. j. 22 Ca 216/2004 - 34,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě žalobce (dále též „stěžovatel“ nebo „daňový subjekt“) napadá shora označený rozsudek Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2004, č. j. 3805/130/2003.

Důvodnost podané kasační stížnosti stěžovatel spatřuje v důvodech spadajících pod ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Uvedl, že žalovaný v řízení neprokázal existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost účetnictví a jiných povinných evidencí a záznamů. Stěžovatel již v žalobě poukazoval na absenci jasného odůvodnění u rozhodnutí žalovaného, je v něm pouze značně obecně konstatováno, že porovnáním svědeckých výpovědí zjistil správce daně rozpory v tvrzení odvolatele a svědků týkajících se nesrovnalostí při přepravě zboží, způsobu jeho předání a převzetí placení. Z těchto důvodů

považuje předmětné rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné a krajský soud ho měl pro vady řízení, ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s., zrušit.

Stěžovatel dále konstatuje, že v dané věci je podstatné, že obdržel výzvu správce daně datovanou 30. 7. 2001, č. j. 56718/01/364921/1511, která je značně obecná. Obsahuje pouze výzvu, aby stěžovatel prokázal oprávněnost nároku na odpočet podle § 19 a § 19a zákona o dani z přidané hodnoty u přijatých zdanitelných plnění předložením příslušných daňových dokladů a předložením evidence. Z dané výzvy není vůbec patrné, že by se jednalo o konkrétní pochybnosti, které správce daně měl u zdanitelného plnění ve věci dodávky elektromateriálu od společnosti O. s. r. o. „v likvidaci“ (dále též „dodavatel“). Stěžovatel se domnívá, že v rámci této výzvy nemusel prokazovat cokoli, ale pouze to, zda jeho dodavatel vůči němu uskutečnil zdanitelná plnění. Stěžovatel v této souvislosti poukázal na náleží Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 38/95. Stěžovatel uvedl, že nemůže prokazovat, kde byl uskladněn elektromateriál, zda elektromateriál z hlediska objemu mohl být uskladněn v garáži nebo zda mohl být převážen takovým či onakým dopravním prostředkem. Tyto skutečnosti stěžovatel nikdy netvrdil a nemusí je tudíž ani dokazovat. Uskladnění materiálu bylo v řízení prokázáno, materiál si ve skladu obstaral sám správce daně, pohyb materiálu (doklady o uskladnění, vývozní JCD, přepravní listy, faktura za dopravu) stěžovatel doložil. Pokud je namítáno, že dopravce neví, co přepravoval, táže se stěžovatel, zda je možné, aby si to řidič nebo dopravce při množství přepravních výkonů vůbec pamatoval. Stěžovatel proto nesouhlasí s hodnocením soudu, že byly prokázány rozpory týkající se přepravy zboží. Stěžovatel dále uvedl, že není přípustné, aby po daňovém poplatníkovi bylo požadováno podání důkazu o skutečnosti, na které se nepodílel. To platí i o závěru, že neprokázal, jakým způsobem zboží nabyt, resp. že toto zdanitelné plnění přijal právě od plátce daně specifikovaného v daňových dokladech.

Stěžovatel dále uvádí, že další nezákonnost spatřuje v tom, že v průběhu řízení správce daně provedl výslechy osob, navržených stěžovatelem, avšak bez jeho účasti. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2004, sp. zn. 5 Afs 14/2004. K této své kasační námitce stěžovatel dodává, že tyto námitky nemohl uplatnit již v řízení před soudem, neboť z žalobou napadeného rozhodnutí nebylo jasné, o které důkazy žalovaný opírá své rozhodnutí. Dále konstatuje, že až Nejvyšší správní soud svým výše uvedeným rozsudkem ze dne 23. 11. 2004 (tedy po podání žaloby), postuloval, že právo účastníka klást svědkům otázky při jednání daňovému subjektu náleží i bez výslovného odkazu v d. ř.

Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

Stěžovatel dále Nejvyššímu správnímu soudu zaslal své stanovisko k vyjádření žalovaného (viz. bod II. tohoto rozsudku) ze dne 25. 4. 2006. V tomto podání uvedl, že žalovaný si značně protiřečí, když dle jeho mínění dodavatel plnění uskutečnil, ale stěžovatel toto plnění neprokázal.

Stěžovatel také Nejvyššímu správnímu soudu doručil kopii usnesení Okresního státního zastupitelství ve Frýdku - Místku, ze dne 9. 10. 2006, č. j. 1 Zt 201/2004 - 72, kterým bylo rozhodnuto ve věci trestního oznámení Finančního úřadu Třinec ve věci odpovědnosti statutárních orgánů stěžovatele, a to ve věci které úzce souvisí s předmětem kasační stížnosti.

II.

Žalovaný ve svém vyjádření k předmětné kasační stížnosti uvádí, že na stranách 5 a 6 žalobou napadeného rozhodnutí jsou uvedeny zcela konkrétně důvody, resp. rozpory ve výpovědích stěžovatele a svědků, které vedly správce daně k závěru, že žalobce neprokázal, že dodávku elektromateriálu v jeho prospěch uskutečnil dodavatel. Žalovaný dále uvedl, že stěžovatel obdržel od správce daně dvě výzvy k prokázání předmětných skutečností. Druhá výzva správce daně (č. j. 27121/02/364930/1531 ze dne 25. 3. 2002) je výzvou naprosto konkrétní. Správce daně v ní položil stěžovateli celkem 13 otázek bezprostředně se vztahujících k nákupu elektromateriálu od dodavatele. Žalovaný také konstatuje, že správce daně nepožadoval po žalobci dokazování skutečností, na kterých se nepodílel, ale pouze konfrontoval výpověď stěžovatele o průběhu obchodní transakce s výpověďmi dalších údajně zúčastněných osob. K další námitce stěžovatele žalovaný podotýká, že okolnost, že dodavatel si uplatnil odpočet DPH při nákupu elektromateriálu od neplátce DPH a následný prodej tohoto zboží formálně přiznal jako uskutečněné zdanitelné plnění, není důkazem prokazujícím uskutečnění zdanitelného plnění ve prospěch stěžovatele neboť si tím stěžovatel vykompenzoval vzniklou daňovou povinnost neoprávněným uplatněním nároku na odpočet DPH. Přiznání transakce v daňovém přiznání k DPH je podle žalovaného logický a nezbytný krok, neboť dodavatel rovněž formálně vystavil daňový doklad, který měl stěžovateli umožnit čerpání odpočtu DPH. K námitce stěžovatele ohledně výsledku svědků bez jeho účasti žalovaný uvádí, že výpovědi svědků, které byly pro daný případ klíčové, probíhaly za přítomnosti ing. Z. G., zplnomocněného zástupce stěžovatele, což tento potvrdil svým podpisem na straně dvě předmětných protokolů. Žalovaný dále připustil, že výslech P. D. byl proveden bez účasti zástupce stěžovatele, ale závěr učiněný z tohoto výsledku nelze považovat za hlavní nebo jediný důvod, na základě kterého správce daně dospěl k závěru, že stěžovatel neprokázal nárok na odpočet DPH. Žalovaný dále uvedl, že si je vědom toho, že v rámci podnikatelské činnosti dochází k případům, kdy s. r. o. uskuteční řadu zdanitelných plnění a z důvodu své insolventnosti neodvede dlužnou daň, přičemž příjemci zdanitelného plnění vznikne v souladu s § 19 zák. 582/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, v platném znění (dále jen „ZDPH“), nárok na odpočet daně. V daném případě se však podle žalovaného jednalo o formálně právní stav, jehož cílem bylo čerpání nároku na odpočet daně ze zboží neznámého původu.

III.

Ze správního a soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti. Finanční úřad v Třinci (dále jen „finanční úřad“) na základě provedeného vytykácího řízení a z něho vyplývajícího zjištění, že stěžovatel neprokázal přijetí zdanitelného plnění (prodej elektromateriálu) od dodavatele, platebním výměrem ze dne 13. 9. 2002, č. j. 66857/02/364321/1511, ve znění rozhodnutí o opravě zřejmých omylů a nesprávností ze dne 18. 11. 2002, č. j. 80313/02364921/1511, stěžovateli vyměřil vlastní daňovou povinnost u daně z přidané hodnoty za zdaňovací období červen 2001 ve výši 1 202 838 Kč. Zvýšil tedy daňovou povinnost ve výši 630 786 Kč uplatněnou stěžovatelem v daňovém přiznání za předmětné zdaňovací období. Proti tomuto podal stěžovatel dne 20. 12. 2002 odvolání, které žalovaný svým rozhodnutím ze dne 17. 3. 2004, č. j. 3850/130/2003, zamítl. Toto svoje rozhodnutí, ve kterém došel k závěru, že stěžovatel neprokázal, že přijal předmětné zdanitelné plnění

od dodavatele, podrobně odůvodnil. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu ze dne 17. 5. 2004, kterou krajský soud zamítl kasační stížností napadeným rozsudkem.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí pak krajský soud především uvedl, že se ztotožňuje s názorem žalovaného, že stěžovatel neunesl důkazní břemeno ohledně prokázání oprávněnosti nároku na odpočet DPH. Konstatoval, že rozhodnutí žalovaného je plně přezkoumatelné, neboť je z něj zřejmé, jakými úvahami se správní orgán řídil při hodnocení provedených důkazů a právním posouzení věci a proč nepovažoval odvolání stěžovatele za důvodné. Jako lichou označil rovněž žalobní námitku týkající se údajného „překroucení“ výpovědi svědků a údajného vykonstruování rozporů ve výpovědích svědků a stěžovatele a uvedl konkrétní rozpory, které ho k tomuto úsudku vedly. Krajský soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že skutečnost, že správce daně si při místním šetření ověřil, že předmětné zboží existuje a že bylo následně vyvezeno do zahraničí, nevypovídá bez dalšího nic o tom, jakým způsobem stěžovatel toto zboží nabyt, resp. že toto zdanitelné plnění přijal od plátce DPH specifikovaného v daňových dokladech. Krajský soud dále zdůvodnil, proč neprovedl stěžovatelem navrhaný výslech T. K.

IV.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Stěžovatel namítá, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, zda stěžovatel prokázal podmínky pro uplatnění předmětného odpočtu DPH [§103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a dále namítá, že řízení před správcem daně trpělo vadami. Konkrétně vytkl nepřezkoumatelnost rozhodnutí o odvolání žalovaného a skutečnost, že v průběhu řízení správce daně provedl výslechy osob, navržených stěžovatelem, avšak bez jeho účasti [§103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.] Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

V.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

V.a)

Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval stěžovatelovými námitkami ohledně vad daňového řízení, pro které měl krajský soud napadené rozhodnutí zrušit [§103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

Stěžovatel konkrétně namítá, že žalovaný ve svém rozhodnutí pouze značně obecně konstatoval, že porovnáním svědeckých výpovědí zjistil správce daně rozpory v tvrzení odvolatele a svědků týkajících se nesrovnalostí při přepravě zboží, způsobu jeho předání a převzetí placení. Toto tvrzení není pravdivé. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jsou tyto rozpory naprosto zřetelně uvedeny a individualizovány. Například je uveden rozpor mezi sdělením stěžovatele, že elektromateriál předával p. M. R. a přebíral zaměstnanec společnosti S. A., s. r. o. a že platbu zboží provedla pokladní stěžovatele v hotovosti v jeho sídle a výpovědí p. K. (jednatel dodavatele), který uvedl, že zboží bylo dovezeno do mezikladu společnost L. S. s. r. o. ve Frýdlantu nad Ostravicí a za stěžovatele převzala zboží p. S. Tento svědek dále uvedl, že předal paní S. faktury, které sloužily zároveň jako dodací listy a převzal od ní peníze. Žalovaný k tomu dále uvedl, že z protokolu sepsaného s panem

M. R. vyplývá, že pan M. R. žádné zboží fyzicky nepřebíral ani nepředával a přepravu měl realizovat řidič P. A., který do protokolu uvedl, že žádný elektromateriál v předmětné době nepřevážel, nepředával ani nepřebíral. Za nevěrohodný žalovaný označil rovněž převoz elektromateriálu panem P. D., a to z důvodu maximální možné hmotnosti nákladu vozidla, které mělo přepravu realizovat, a tvrzeného počtu jízd, které bylo potřeba k dopravě materiálu. Jak je tedy zřejmé, žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečně konkretizoval rozpory, které ho vedly k stěžovatelem napadenému závěru, a lze souhlasit se závěrem krajského soudu, že jeho rozhodnutí je přezkoumatelné.

Stěžovatel dále předmětnému daňovému řízení vytkl, že správce daně provedl výsledky osob bez jeho účasti. Tato námitka je namítána dle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustně. Podle tohoto ustanovení stěžovatel v kasační stížnosti nemůže uplatnit důvody, jež neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Jak již Nejvyšší správní soud judikoval: „*Důvody kasační stížnosti lze opřít jen o takové konkrétní právní či skutkové důvody, jež byly v řízení před krajským soudem přípustně uplatněny (viz § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), a tedy alespoň v základních rysech formulovány v žalobních bodech [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] obsažených v žalobě či jejím včasném rozšíření, a případně dále (i po uplynutí lhůty k podání či rozšíření žaloby) upřesněny či podrobněji rozvedeny, aniž by tím byly rozšiřovány. To platí jen za předpokladu, že uvedené právní či skutkové důvody mohl stěžovatel v žalobě či jejím včasném rozšíření uplatnit.*“ (Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 2 Azs 134/2005 - 43, publikováno pod č. 685/2005 Sb. NSS). Stěžovatel ve své kasační stížnosti tvrdí, že tuto námitku nemohl uplatnit již v řízení před soudem, neboť z žalobou napadeného rozhodnutí nebylo jasné, o které důkazy žalovaný opírá své rozhodnutí. Jak již bylo výše uvedeno, z rozhodnutí žalovaného je naprosto zřejmé, ze kterých důkazů, tedy i z kterých svědeckých výpovědí při svém rozhodování vycházel. K dalšímu tvrzení stěžovatele, že Nejvyšší správní soud teprve svým rozsudkem postuloval právo účastníka klást svědkům otázky jednání i v situaci, která nastaly v souzené věci, Nejvyšší správní soud uvádí, že v předmětném rozsudku (č. j. 5 Afs 14/2004 - 60, ze dne 23. 11. 2004; dostupný na www.nssoud.cz) byl pouze vyjádřen právní názor, že právo klást svědkům otázky při jednání, jakož i ostatní práva součinnosti nepochybně daňovému subjektu náleží také ve vytýkacím řízení i bez výslovného odkazu v § 16 odst. 4 d. ř. Tento právní názor byl vysloven k interpretaci předpisů, které platily již v době podání žaloby stěžovatelem, stejně jako sporného daňového řízení. Nejvyšší správní soud není oprávněn určovat zákonná práva a povinnosti daňových subjektů a správců daně a zabývá se pouze interpretací předpisů. Navíc obdobné závěry vyjádřila již dříve judikatura Ústavního soudu (viz jeho nálezy ze dne 13. 8. 2001, sp. zn. I. ÚS 159/99). Stěžovateli tudíž nic nebránilo předmětné výtky vůči postupu správce daně uplatnit již v řízení před krajským soudem a bylo po něm lze i spravedlivě požadovat, aby si možnost vznesení takovéto námitky uvědomil.

V.b)

Nejvyšší správní soud se dále zabýval stěžovatelovou námitkou, že prokázal podmínky pro uplatnění předmětného odpočtu DPH [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

Daňové řízení je v České republice, obdobně jako i v jiných státech, postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tedy jakési břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. břemeno důkazní. Toto své břemeno daňový subjekt plní v řízení důkazním, které vede správce daně. Podle ustanovení § 31 odst. 9 d. ř. je povinností daňového subjektu prokázat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět

v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván. Toto ustanovení však nedává správci daně oprávnění vyzvat daňový subjekt k prokázání čehokoliv, ale pouze k prokázání toho, co tvrdí tento subjekt sám (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 4. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 38/95, zveřejněný pod č. 130/1996 Sb. a pod č. 33 ve svazku č. 5 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, na který stěžovatel ve své kasační stížnosti odkázal).

V souzené věci se pak aplikuje § 19 ZDPH, který stanoví, že plátce má nárok na odpočet daně, pokud jím přijatá zdanitelná plnění, **uskutečněná jiným plátcem**, použije při podnikání nebo při činnosti vykazující všechny znaky podnikání kromě toho, že je prováděna podnikatelem. V souladu s výše uvedenými principy tak daňový subjekt, pokud nárokuje odpočet DPH, tvrdí, že podmínky tohoto ustanovení splňuje a musí toto své tvrzení prokázat. Na rozdíl od např. daně z příjmu, kde je stěžejní prokázání skutečnosti, zda vynaložené náklady mají vazbu na zdanitelné příjmy, ale není tak důležité prokázání osoby dodavatele, u DPH je tato otázka vzhledem k principu fungování této daně zásadní a údaje o tomto plátcí jsou povinnou náležitostí daňového dokladu (§ 12 odst. 2 ZDPH). Je tedy zřejmé, že nelze souhlasit se stěžovatelovým názorem, že není přípustné, aby po daňovém poplatníkovi bylo požadováno prokázání skutečnosti, že zdanitelné plnění přijal právě od plátce daně specifikovaného v daňových dokladech (srov. např. nálezy Ústavního soudu ČR, sp. zn. IV. ÚS 19/2002, kdy bylo judikováno, že: „*. To znamená, že ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemohou být podkladem pro uznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, není-li prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo tak, jak je v dokladech prezentováno...*“). K důležitosti prokázání uskutečněného zdanitelného plnění konkrétním plátcem, který je uveden v daňovém dokladu, se Ústavní soud vyjádřil též v nálezu sp. zn. III. ÚS 673/2000, když uvedl, že: „*. Z uvedeného je zřejmé, že stěžovatelka jako daňový subjekt nevyhověla jedné ze zákonných podmínek nutných pro uplatnění nároku na odpočet daně, neboť se jí nepodařilo prokázat, že sporné zdanitelné plnění uskutečnil plátce daně společnost J. K., s. r. o...*“. Pro podporu tohoto názoru Nejvyšší správní soud odkazuje i na obdobné názory vyjádřené v odborné literatuře (srov. např. *Kobík, J., Šperl, J. Dokazování v daňovém řízení*, Aspi Publishing, Praha 2004, s. 162 a násl.). Lze tedy uzavřít, že **povinností stěžovatele bylo prokázat, že zboží skutečně přijal od společnosti uvedené v daňovém dokladu.**

V dané situaci žalovaný nezpochybnil formální náležitosti předložených důkazních prostředků, pouze za použití § 2 odst. 7 d. ř. dospěl k názoru, že předložené faktury o nákupu zboží od dodavatele nelze ztotožnit s důkazním materiálem prokazujícím skutečné přijetí předmětného zboží od tohoto dodavatele. V souladu s výše uvedeným rozdělením důkazního břemene pak správce daně musel prokázat, že existují okolnosti, které jej opravňují k aplikaci tohoto ustanovení, což podle názoru Nejvyššího správního soudu splnil.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti namítá, že z dané výzvy není vůbec patrné, že by se jednalo o konkrétní pochybnosti, které správce daně měl u zdanitelného plnění ve věci dodávky elektromateriálu od dodavatele. Tato námitka není důvodná. Lze přisvědčit tvrzení žalovaného, že ve výzvě ze dne 25. 3. 2002, č. j. 27121/02/364930/1531 (č. l. 17 správního spisu), byl stěžovatel vyzván k prokázání naprosto přesně specifikovaných skutečností (tato výzva je členěna do třinácti číslovaných otázek).

Nelze souhlasit ani s tvrzením stěžovatele, že nebyly prokázány rozpory týkající se přepravy a dodání zboží. Ze získaných důkazních prostředků obsažených ve správním spise vyplývají zásadní rozpory a nesrovnalosti (viz výše uvedený obsah rozhodnutí žalovaného,

tedy např. rozpory mezi sdělením stěžovatele, jednatelem dodavatele, výpovědí P. A. atd.). Lze tedy uzavřít, že žalovaný svoje důkazní břemeno ve smyslu § 31 odst. 8 d. ř. unesl. Nejvyšší správní soud připomíná, že se při posouzení důvodnosti této kasační stížnosti nezabýval otázkou, zda bylo porušeno právo stěžovatele klást předmětným svědkům otázky, neboť tato námitka nebyla v kasační stížnosti uplatněna přípustně (viz. bod V.a, odst. 3) tohoto odůvodnění). K replice stěžovatele Nejvyšší správní soud dále neshledává rozporným sdělení žalovaného, že okolnost, že dodavatel si uplatnil odpočet DPH při nákupu elektromateriálu od neplátce DPH a následný prodej tohoto zboží formálně přiznal jako uskutečněné zdanitelné plnění, není důkazem prokazujícím uskutečnění zdanitelného plnění ve prospěch stěžovatele.

V. c)

Skutečnost, že trestní stíhání statutárních orgánů stěžovatele bylo zastaveno (jak vyplývá z výše uvedeného usnesení Okresního státního zastupitelství ve Frýdku-Místku, které stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu zaslal), není pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti směrodatná. Vzhledem k naprosto odlišným principům trestního a daňového řízení (např. v rozložení důkazního břemene) nelze dovodit, že pokud bylo zastaveno trestní stíhání týkající se předmětné věci s tím, že statutární orgány stěžovatele nespáchaly trestný čin, byly splněny zákonné podmínky pro uplatnění odpočtu DPH, což je meritem sporu v souzené věci.

VII.

Nejvyšší správní soud tedy nezjistil naplnění žádných z důvodů kasační stížnosti uplatňovaných stěžovatelem a kasační stížnost proto podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

VIII.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. ledna 2007

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu